

V samotnem gozdu.

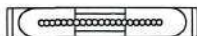
Zložil Anton Medved.

V samotnem gozdu križ stoji,
pred križem deklica kleči,
otira bleda si oči.

Samo to znam, samo to znaj,
da sta bilá od vekomaj
sosedá si pekel in raj.

Nad njo skakljaje poje ptič:
„Tolažil bi te rad, deklič,
a nič ne znam in nimam nič.

Morda po letih kakor ti
pred križem nekdo zaihti:
Zakaj je več na svetu ni? . . .

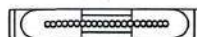
Prstan.

Zložil I. Mohorov.

Jungit amantes.
Picinelli.

Mejnik dveh dob — rož in jeseni,
ljubezni zvest simbol blestiš,
dve duši v eno pretopiš
v sladkosti in bridkosti eni.

In zdaj se trs mi vinski zdiš,
ki sad stoter in sladek nosi,
zdaj zopet, ki tolažbe prosi,
na plečih trudnih težek križ . . .

Nedeljsko popoldne.

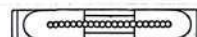
Zložil Vekoslav Remec.

Čez griče hitijo škrlatni oblaki,
v daljavi umolknil je grom
in v solnce večerno ves bel, zadovoljen
kot prej zre pokojni moj dom.

S pšenico po njivi igra se, šepeče
večernega vetrca dih,
pod klasjem brezslušno hité prepelice
po mokrih razorih.

Tam doli veselo iskri in smehlja se
prelepa mi brajdica —
tako se smehlja, ko si deva krog vrata
koralde nevestica . . .

In jaz? . . . Jaz pipo kadim in gledam —
zdim grof se vrhu gradú,
ko zrem izpred hiše, kak lépo vse kaže
kot nikdar še, hvala Bogu.

Vrnitev in ločitev.

Zložil Anton Medved.

Praznih rok, izkušenj polen,
trudnih nog, na duši bolen
v mesto sem se vrnil sam.
V tujih rokah dom očetni,
sestre, bratje mladoletni
razkropljeni bogvekam.

Nisem tujcem se pripognil,
plaho sem se doma ognil,
roso sem otrl očem,
šepnil nekaj za ločitev,
ali je bilá molitev,
ali kletev, sam ne vem.

